

ERKKI LEMINEN – KIISTELTY SAARNAMIES II

Väinö Hotti

(nettikuva)

ERKKI LEMINEN

19.8.1922 – 17.12.1992

Kaksi rakkautta

Erkki Leminen kihlautui **Sirkka-Liisa Ijäksen** kanssa 21.12.46.

”Tyypillistä Erkin tälle vaiheelle kuitenkin oli, ettei hän uskaltanut riemuita suoraan rakkaudesta naiseen, vaan tunne purkautui maailmoja syleilevänä hengellisenä hurmiona. Mieluummin kuin morsiamestaan, nuori sulhasmies puhui ´armonkihloista` ja tunsi voivansa aivan kuin käsin kosketella itseään ympäröivää armoa” (93-94).

Hääpäivä oli juhannus 1947. *”Jotkut sukulaiset yrittivät siinä auton lavalla viritellä kansanlaulujakin, mutta Erkki paheksui sitä. Niin valoisa ja naurava kuin hän olemukseltaan olikin, hän veti tiukan rajan maallisen ja hengellisen välille, eikä häpäivään hänen mielestään sopinut mikään toisarvoinen” (94).*

”Aviorakkauden myötä hänen ikävänsä taivaaseen alkoi kuitenkin yllättäen myös lisääntyä. ´Se kaipaus vain on, että pääsisi lähemmä, yhä lähemmä Jeesusta, ja usein on sekin ikävä, että Hän jo tulisi hakemaan ja saisi pukeutua siihen oikeaan hääpukuun ja saisi olla iät Herran kanssa oikeissa ihanissa häissä`, huokaili kuherruskuukauttaan elävä nuori mies” (95).

Polte sisimmässä

”On ollut useamman ajan poltetta sisälläni, että jonnekin mennä pitäisi, mennä todistamaan, puhumaan, varottamaan kalliisti ostettuja sieluja, että antaisivat sovittaa itsensä Jumalan kanssa” (97).

”Ei voi olla paikoillaan, polttaa sielujen hätä” (100).

”Ellei nuori vaimo ollut avioliittoa solmiessaan sitä tiennyt, hänelle kävi pian selväksi, että Erkki oli yhden asian valtaama mies” (98).

Sairasvuoteella

Maaliskuussa 1948 Erkki sai tiedon, että tuberkuloosi oli uusiutunut: *”molempien keuhkojen yläkärjissä oli vikaa”* (101). Erkki joutui yli kolme viikkoa odottamaan parantolapaikan avautumista. Tuona odotusaikana hän tunsi voimakkaana Herran läsnäolon: *”Eräänä päivänä etenkin kirkastui, että **Jeesus asuu meissä**”, hän iloitsi”* (102).

Tiuruniemen parantolaan hän pääsi 15.4. Parantolan elämä oli Erkin mielestä surutonta ja rauhatonta:

”Eniten häntä rasittikin talon hulina ja rauhattomuus ja se ettei hiljentymiselle löytynyt muuta paikkaa kuin vessa. Suruttomuus, elokuvat, teatterit, riijaaminen, johon rouvat ja ukkomiehet näyttävät olevan innokkaimpia, on laajassa mitassa”, hän totesi pettyneenä” (102).

”Omimmillaan hän kuitenkin oli kulkiessaan vapaa-aikoinaan potilashuoneissa ja jutellessaan ihmisten kanssa kahden kesken” (103).

”Eräessä miesten tapaamishetkessä parantola-ajan loppupuolella hän kertoi ottaneensa uskossa vastaan Pyhän Hengen täyteyden” (103-104).

”Erkki sai myös kehotuksen toteuttaa parin ystävänsä suhteen Jaakobin kirjeen neuvoa voidella heidät öljyllä ja rukoilla paranemista” (104).

Ralli-Erkki

Kesällä 1948 Erkki osti Harley Davidsonin, moottoripyörän, joka maksoi satatuhatta markkaa. Se osoittautui kuitenkin huonoksi ostokseksi ja hän myi sen muutaman

viikon kuluttua. Tämän jälkeen Erkki siirtyi autokantaan. Ensimmäinen auto oli Ford Junior Tudor-merkkinen vuosimallia 1934. Tämän jälkeen Erkki pysyi autokannassa vaihtaen autoja suhteellisen tiheään. Kaiken kaikkiaan hän teki elämänsä aikana yli 60 autonvaihtoa.

Erkki ajoi joskus lujaa. *”Erkki oli näet Einon autoa kokeillessaan pyyhältänyt Savon mutkaisilla sorateilla lähes sataa kilometriä tunnissa ja tämän pelätessä tokaissut: **’Siulla ei taija olla asiat kunnossa ja yhteyttä ylös, kun pelkää!’**” (148).*

”22.3.77...Olen näinä vuosina ajanut autolla yli miljoona kilometriä, pitänyt yli 10 000 puhetta, asunut vieraissa yhteensä vuosia. Yhtään kolaria hänelle ei ollut sattunut – vain pari kertaa alkuvuosina oli pyörä irronnut kovassa vauhdissa ja kierinyt metsään” (253).

”Erkin viideskymmenes oma auto, jonka hän hankki maaliskuussa 1984, oli sininen Mazda, mutta 90-luvun alkuun mennessä hän ehdi vielä tehdä kymmenen uutta autokauppaa. Työsuhdeautoja hänellä oli ollut viidentoista vuoden aikana omien autojen ohessa kaiken kaikkiaan myös kymmenen” (278).

*”Sädehoidot Jyväskylässä alkoivat (syksy -92) ja tekivät hänet ajoittain hyvinkin huonovointiseksi. Niin sairaaksi hän ei kuitenkaan tullut, ettei olisi jaksanut hoitojen välissä ajaa Lahteen vaihtamaan itselleen uutta autoa. Lähipiirien yllätykseksi suruaikaa elävä syöpäsairas seitsemänkymppinen mies hankki punaisen urheilumallisen Mazdan. Se oli järjestyksessä hänen kuudeskymmenestoinen autonsa. **’Voi että hää kulkee!! – ois vaa kuljettaja vielä vireessä’, Erkki tuumi**” (309).*

Kuka kummiksi

Kun Erkin lapsi oli kastettava, hän kävi kovaa painia kummikysymyksestä: *”Voisiko kummiksi tulla vaimon tahtoma sukulainen, **vaikkei tämä ollut Erkin mielestä tosiuskovainen?**” (108).*

Tällöin Erkillä toimi ”jako kahteen”. Hän erotti uskovat epäuskoisista. Vielä neljännen lapsen kasteen jälkeenkin hän aprikoi päiväkirjassaan:

”(6.9.53). Hyvä hetki muuten, mutta en ole sisimmässäni samaa mieltä kirkon opin kanssa siitä, että lapsi uudestisyntyy kasteessa ja saa Pyhän Hengen. Minun kokemukseni uudestisyntymisestä ja käsitykseni Raamatusta ei todista samaa” (109).

Kansan Raamattuseuraan

Erkki kirjoitti päiväkirjaansa:

”(24.12.1948) Kansan Raamattuseura kutsui minua palvelukseensa kiertäväksi evankelistaksi. Tunnen sisäisen vastauksen Jumalan edessä olevan myönteisen. Näyttää siltä kuin nyt aukenisi se työsarka, jolle sisäinen halu on ollut jo kauan. Kotona ovat myös suostuvaisia lähettämään minut. Tammikuussa, jos Herra suo, olen aikonut lähteä K.R. seuran toimeen” (111-112).

Kansan Raamattuseura perustettiin 20.7.1945 tarkoituksena **Frank Mangsin** alkaman herätyksen ylläpitäminen. Ensimmäiseksi puheenjohtajaksi tuli piispa **Elis Gulin** (113). Laajenevan työn toiminnanjohtajaksi kutsuttiin 1946 Mauri Tiilikainen (114).

”Mauri Tiilikainen oli saanut kuulla, että hän (Erkki Leminen) oli tiukkapipoinen, ratkaisua vaativa puhuja” (115).

Erkki kirjoittaa:

*(23.1.49) Hiukan väsyttää, on masennusta ja hätää sieluista. Suuri Kristus-jano täytti sydämen, kun yksin toisten perästä (en jaksanut olla mukana) taaparsin pimeässä yössä. Itkien sydän huusi taivaan puoleen. On siitakin pelkoa ja hätää, kun huomenna joudun yllättäen Lappilan seurojen talolle, **jossa ennen olin tanssimassa ja huonoa elämää viettämässä” (116).***

*”Viimeiseen Lappilinnan tilaisuuteen tuli pari-kolmesataa ihmistä, joista viitisenkymmentä jäi puhujien iloksi jälkikokoukseen. **Parikymmentä heistä ilmoitti käden merkiksi nostaen lähtevänsä Herraa seuraamaan” (116).***

”Helppoon työhön hän ei ole luullut siirtyneensä. Työpäivät olivat matkoilla usein pitkiä ja väsyttäviä. Niihin saattoi sisältyä viisi-kuusi puhetta erilaisissa tilanteissa. Jos vastassa oli ´julman kova henki`, se masensi perin juurin. Joskus tuntui kuin saisi kallioon hakata, toisinaan taas lohkesi helposti. Silloin kuulijat särkyivät ja itkivät jo kesken puheen ja jäivät jälkeenpäin keskustelemaan” (121).

”Kokoneiden ja oppineiden työtovereiden joukossa Erkki tunsu helposti alemmuutta, eikä ollut harvinaista, että kateus yritti nitistää hänen mielensä. (4.7.49)” (123).

*”Hänellä oli kova halu oppia, ja vapaahetkinään hän luki mielellään, mutta **vain hengellisiä kirjoja**” (124).*

Tähän aikaan Erkki ei liioin käyttänyt Raamatun selitysteoksia; hänelle Raamattu selitti itseään – ja se riitti (124).

Arkista aherrusta Herran elopellolla

Ensimmäisenä työvuotena hän oli työmatkoilla 259 päivää. Kuulijoita yhteensä noin 30 000.

*”**Puheissaan hän ei viljellyt huumoria tai äänellistä maalailua, joita hän oppi käyttämään vasta myöhemmin, vaan lähti liikkeelle terävästi ja pysyi tiukasti asiassa**” (130).*

Erkki kauhisteli aikansa jumalatonta elämänmenoa:

”Odotellessaan viisikymmenluvun alussa junaa asemaravintolassa hän huokaili:

Ihmisiä tulee ja menee. Maalattuja, kärsineen näköisiä naisia.

Turhamaisen, kevyen, pinnallisuuden leima heitä leimaa. Voi, Suomen naiset, minne menette!? Tupakka tupruaa suussa ja rivot sanat särähtävät jo tyttöjenkin kielellä...Jos näin naiset, niin mitä sitten miehemme?! Missä on rukoileva, polvistuva kansa? Se häviää suuren massan sekaan kuin hyppysellinen suolaa” (131).

*”Työtoverijoukossa häntä vaivasi, jos keskustelu meni vapaa-aikoina kevyeksi leikinlaskuksi. Pitäessään Arvo Rannikon. Timo Airaksen ja Martta Oeschin kanssa Viitasaarella kokouksia **hän alkoi jopa nuhdella toisia liiasta keveydestä**” (131).*

*”**Kerttu Vainikainen** nuhteli häntä siitä, että hän oli kuvannut Herran tien liian onnelliseksi” (132).*